

BEZESTINNÁ

V půlnoční hladinu zakletá,
zoufale křičíš do světa,
že ukradli ti stín.

Byl šitý z ranních pavučin
a stýskání tvé hříšné duše,
aby v nocích nedotušen
byl i nebyl po tvém boku.
A tak skládáš další sloku
o tom, jak tě schází půl,
o tom, jak strach tíhu zul,
o tom, jak jsi strašně sama,
neboť osud zase klamal
figurky své v poli.

Proto vím, že za cokoli
směníš koupel v temných očích,
letmý dotek na úbočích,
ale hlavně, na pár minut,
malý kousek Jeho stínu,
v němž bys mohla zase spát.

POJĎ SE MILOVAT

Přes tvé tělo se dostanu blíž ke tvé duši.

Nevěříš?

Tak dál skrápěj slzami touhy poušť,
která odmítá rozkvést.
A spěchej ke svému cíli,
kterého nikdy nedosáhneš,
jestli nepřekročíš hranici nejistoty.
Hranici mezi neznámem a poznáním.
Probuď se a otevři oči zakryté závojem ctnosti.
Svlékni se ze staré kůže,
strhni závoj,
jenž škrtí tvou touhu,
a pak už jen naslouchej.
Naslouchej tomu,
který ti nabízí náruč i srdce při vstupu do nového světa.
Do světa nenasytné lásky
a víry v něco lepšího.

Tak pojď...

KRUTÝ

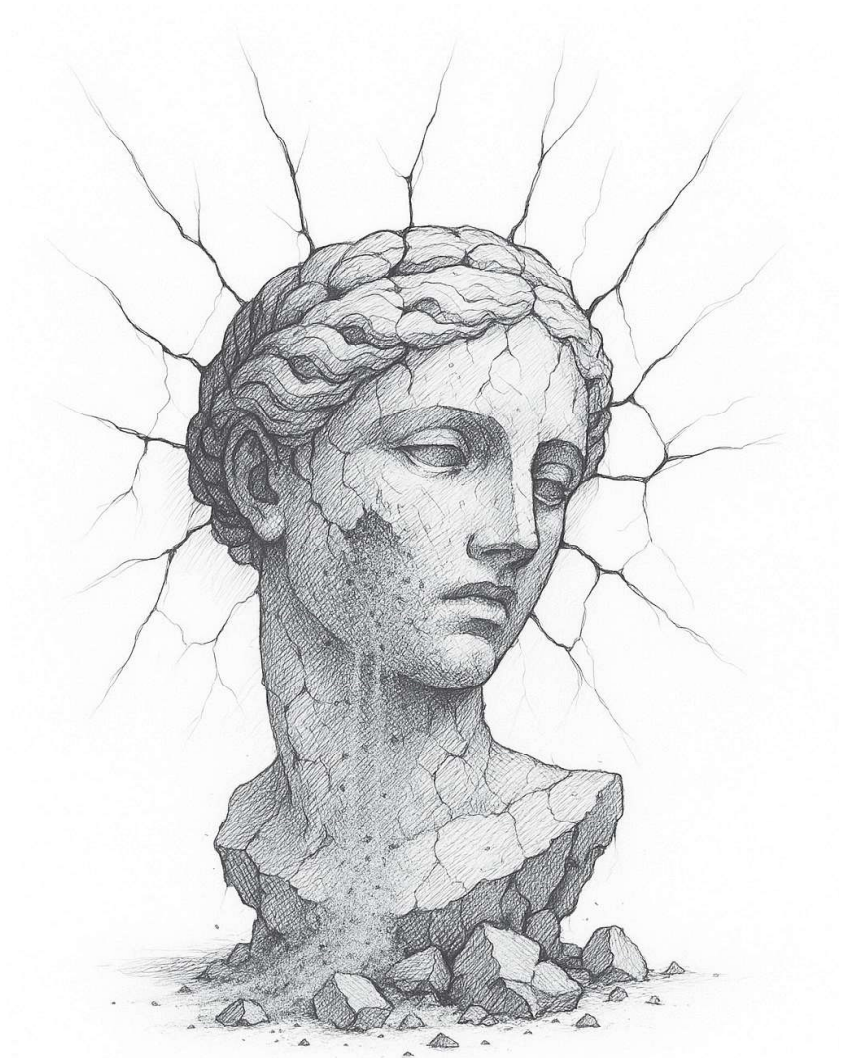
Polámané perutě
leží tu v prachu nehnutě
a svítá.

To čern jednolitá
odtekla již v minulost.
Zapomněním rozbořený most
úkryt skýtá múzám,
které nesmí přihlížet těm hrůzám,
a tak stárnou, mřou.

Když dětem těla rozpárou,
tak je konec světa.

I když budeme žít léta,
jsme už mrtví jako lidé.
A ten konec, který přijde,
bude krutý, vždyť je náš.

Po nás nic. A ze soch? Spraš.

VŮNĚ KRÁSY

Vinice bez révy pozbyly významu,
fontána di Trevi vsazena do rámu
oněměla.

Jen mramor na slunci se bělá,
unavený stářím let.

Proto zkouším přivonět
lehce, zcela bez doteku,
k monumentu dávných věků,
abych nesetřel ten pel
na povrchu božských těl,
uvolněný stářím.

A tak tváří v tvář těm tvářím
poznávám, jak voní krása.